

Автор Пукас Денис 12 років, «Мандрівник Варкус та планета Світлоліс»(казка), ліцей імені О.П. Довженка Новокаховської міської ради, керівник Кудря Анжела Альгісівна, Херсонська обл.

Опис роботи: Ідея твору виникла з бажання через казку порушити проблему зникнення видів і впливу людини на природу. Варкус — мандрівник, який потрапляє на планету Світлоліс, що страждає від темряви через руйнування екологічної рівноваги на Землі. Він шукає спосіб врятувати цей світ і нагадує людям про важливість гармонії з природою. Твір поєднує фантастику й екологічний зміст, спонукаючи читача замислитися над відповідальністю за навколишній світ.

«Мандрівник Варкус та планета Світлоліс»

Розділ 1: Небо таємниць

Варкус завжди здавався мені незвичайним. Його чорна шерсть, блискуюча, як нічне небо, і очі, наче два зелених смарагди, завжди вабили

мене. З дитинства я був зачарований космосом, а Варкус завжди був поруч під час моїх вечорів спостереження за зірками. Однак нічого не віщувало, що саме мій кіт стане ключем до чогось більшого.

Одного вечора, коли ми сиділи біля вікна й розглядали зорі, Варкус несподівано почав світитися. Спочатку я подумав, що це відображення світла, але сяйво стало сильнішим, а кімната наповнилася теплом. Я намагався торкнутися його, але він м'яко відійшов і за кілька секунд зник. На підлозі залишився загадковий пристрій — невеличкий диск із мерехтливим зеленим світлом.

Розділ 2: Пристрій із зірок

Диск був теплим на дотик, і коли я торкнувся його, то побачив дивні символи, які змінювались перед очима. Вони виглядали як зіркові мапи, але якісь неземні. Варкус з'явився через годину. Він просто зайшов у кімнату, ніби нічого не сталося. Але в його очах було щось нове — ніби він уже бачив інші світи.

Я вирішив дослідити пристрій. Щоразу, коли я натискав на символ, на ньому спалахували нові вогники. Пізніше, вночі, пристрій почав видавати м'який звук, а Варкус став біля нього, муркочучи. І раптом усе навколо потемніло, а потім засвітилося сліпучим світлом.

Розділ 3: Космічний портал

Я відкрив очі й побачив перед собою нескінченний космос. Я стояв на платформі, що плавала у вакуумі, а поруч зі мною був Варкус. Його шерсть світилася, і я зрозумів, що це він активував портал. Перед нами виник великий сферичний купол, схожий на перлину, яка переливалася всіма кольорами веселки.

"Це планета Світлоліс," — почув я голос у своїй голові. Це був Варкус! Його думки вперше заговорили до мене. "Я тут, щоб допомогти, але тепер і ти частина цієї пригоди."

Розділ 4: Ласкаво просимо до Світлолісу

Ми ступили на поверхню планети, і я не міг повірити своїм очам. Це був інший світ. Навколо мене росли дерева, схожі на кристали, а земля світилася м'яким золотистим світлом. Повітря пахло чимось солодким і свіжим, ніби це був аромат далеких квітів і теплих дощів.

До нас підійшли місцеві жителі. Вони виглядали як крилаті лисиці із сяючими очима. Вони не говорили, але я чув їхні думки. "Вітаємо тебе, земний мандрівнику. Ми чекали на тебе та Варкуса," — промовив один із них, який виглядав старшим. Його шерсть була сріблястою, а крила переливалися блакитним світлом.

Розділ 5: Загроза космосу

Мешканці Світлолісу розповіли нам про свою біду. Їхній світ постраждав від космічного вірусу, який знищував їхні дерева-кристали — джерело життя планети. Варкус, виявилося, вже допоміг їм, передавши свою енергію через портал. Але вірус залишився, і вони потребували нашої допомоги, щоб завершити процес очищення.

Розділ 6: Місія Варкуса

Варкус повів мене до великого дерева життя, яке стояло в центрі планети. Його гілки сяяли, немов мільйони маленьких зірок. Дерево пульсувало, і здавалося, що воно дихає. Варкус стрибнув на одну з гілок і

зажмурився. Його шерсть почала світитися, а навколо дерева утворилося світлове поле.

Мешканці Світлолісу пояснили, що Варкус — обраний. Він — посланець, який підтримує баланс між світами. Його енергія була потрібна для повного відновлення дерева життя.

Розділ 7: Повернення додому

Коли дерево відновило свою силу, все навколо засяло. Атмосфера наповнилася музикою, яка була схожа на м'який шепіт вітру й дзвін зірок. Мешканці подякували нам і пообіцяли, що ми завжди будемо бажаними гостями на їхній планеті.

Ми повернулися на Землю тієї ж ночі. Варкус тепер став ще загадковішим, але йому це подобалося. Щовечора він сидів біля вікна, дивлячись на зоряне небо, немов чекаючи нового поклику.

